

L'habitació tancada

una història de terror-fantàstic

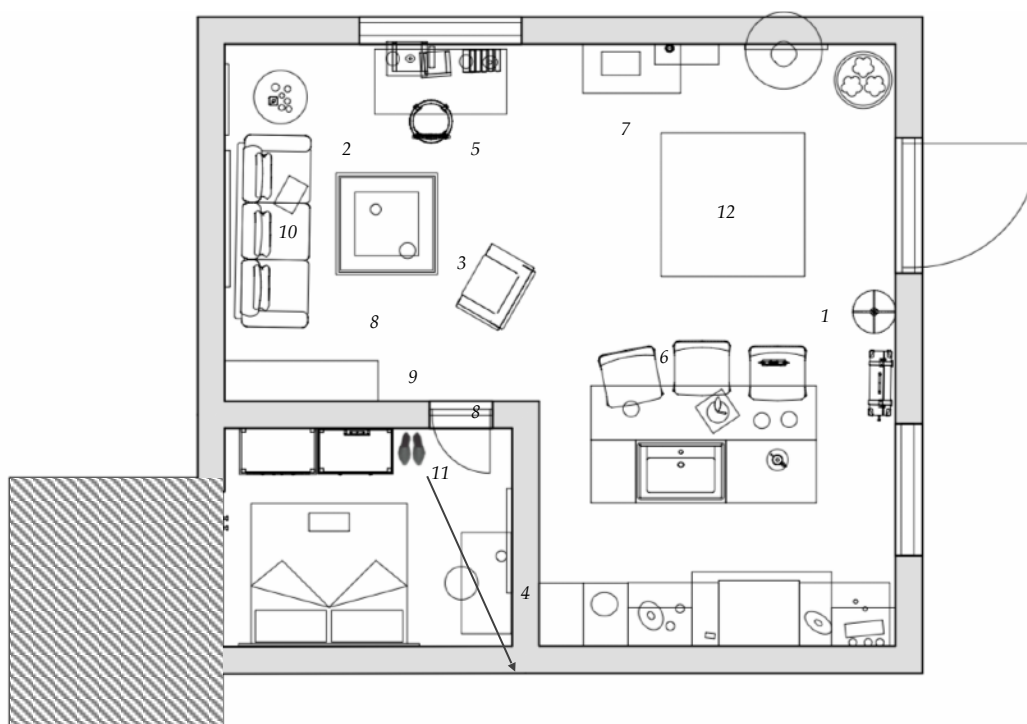
de

Loredana Volpe

(fragmento en catalán)

Peça original a partir de contes de
W.W. Jacobs, Barry Perowne i Frank Belknap Long

BARCELONA, 2022

ACTE I

1. L'arribada
2. L'enigma perdut
3. La quarta dimensió

ACTE II

4. La trobada
5. Viatjar en el temps
6. El primer diseg

ACTE III

7. Corbes i angles
8. Repetició
9. A l'interior d'una esfera

ACTE FINAL

10. Després de l'enterrament
11. L'habitació tancada
12. Els últims desitjos

この世界には、偶然というものは存在しない。
ただ、避けることのできないことがある (*)

—Yūko Ichihara,
de *xxxHolic*

(*) «En aquest món no existeixen les coincidències,
només existeix l'inevitable.»

2. L'enigma perdut

Personatges:

EDMUND, dramaturg a l'atur

SAMUEL

S'obre la porta de l'habitació contigua. L'Edmund és assegut a l'escriptori prenent notes amb una agilitat sorprenent, tenint en compte que porta un cabestrell que només li permet fer servir una mà.

SAMUEL

M'ha deixat entrar el Fabio.

EDMUND

(Escrivint). Seu, seu. Un moment, que ja acabo.

SAMUEL

M'ha sorprès que no fossis a la teva habitació. Ja et trobes millor, doncs.

EDMUND

(Respon distretament, concentrat en les notes). Sí.

SAMUEL

No fa ni dues setmanes de l'accident. Hauries de ser al llit, com et va dir el metge, recuperant-te.

EDMUND

(Encara concentrat en les notes). Tretze dies.

SAMUEL

T'he portat una ampolla.

EDMUND

Sí, sí.

SAMUEL

Sí? Me la bec jo sol, doncs?

EDMUND

Sí... No. Perdona, *mon amour*. Estava... Ja quasi estava... No passa res. *(S'aixeca. L'abraça.)* Que bé que hakis vingut, Samuel. *(Agafant el regal.)* O sigui que un Campari, eh? Em sembla que tinc vermut... Et ve de gust un *negróni*?

SAMUEL

Ja pots beure?

EDMUND

(*Des del minibar, a un costat del sofà, obrint l'ampolla*). Què vols dir?

SAMUEL

Però si ja estaves bevent!

EDMUND

Només un gotet de *whisky*. Sempre me'n prenc un abans de dormir. (*Preparant les begudes.*) Diuen que és molt bo per al cor i per calmar els nervis.

SAMUEL

Però si és de dia.

EDMUND

(*Lliurant-li el got*). Tan d'hora?

SAMUEL

Quantes hores fa que treballes?

EDMUND

Des que em van donar l'alta. (*Brindant.*) Estic a punt d'acabar l'obra de què et vaig parlar. Ja vaig per l'últim acte.

SAMUEL

La del crim a l'habitació tancada?

EDMUND

A una habitació amb portes i finestres tancades, i barrades per dins, això és important, s'hi comet un assassinat terrible. Com se n'escapa l'assassí?

SAMUEL

(*Beu abans de contestar*). Potser hi havia un ressort amagat a algun lloc, a una de les finestres.

EDMUND

Aquesta és l'admirable solució que Poe li dóna al problema a *Els crims del carrer de la Morgue*. No obstant això, i tot i que és un conte sense cap mena de dubte magistral pel que fa a la narrativa...

SAMUEL

Sí que ho és.

EDMUND

(*Continua*). ...l'autor utilitza la intervenció d'un orangutan amb habilitats *sobrehumanes* per explicar l'esdeveniment. I no només això, a més a més se serveix d'una curiosa finestra amb ressort per la qual pot escapar l'assassí, una finestra amb un clau de seguretat que sorprenentment passa desapercebut per als investigadors, però no per a Auguste Dupin, és clar. No. Això és una altra cosa. Suposem que en aquest cas les finestres no disposen d'aquest mecanisme de tancament. És més, suposem que ni tan sols tenim finestres a l'habitació del crim, i que les portes estan tancades i

barrades per dins i que l'assassí és tan normal i tan humà com tu o com jo...

(Samuel riu.)

SAMUEL

Que algú m'expliqui què en tens de normal tu.

EDMUND

(Continua.) Jo parlo d'una solució realment eficaç per a l'enigma de l'espai tancat.

SAMUEL

Potser l'assassí va atacar a la víctima abans que es tanqués dins de l'habitació.

EDMUND

Eh, aquesta sí que és bona! *(Brindant.)* Però no. Tenim proves que el crim es va cometre dins de l'habitació.

(Pausa.)

SAMUEL

Doncs en aquest cas, no sabia dir-te com ha pogut entrar a l'habitació, cometre el crim i escapar-se'n sense que el veiessin.

EDMUND

Exacte! Com podries saber-ho? Jo ho sabia, Samuel, fa uns dies, abans de l'accident, ho sabia. Una dotzena d'escriptors, molt millors que jo, han tractat el tema de l'espai tancat, però no n'hi ha cap que hagi pogut resoldre'l de manera convincent. *(Riu.)* Però jo l'havia resolt! Era tan senzill, tan obvi, tan clar... I ara me n'he oblidat! És ridícul!

SAMUEL

Segur que, si descansas uns dies, se t'aclariran els pensaments.

EDMUND

Descansar? *(Sembla desesperat.)* No descansas quan tens una cosa així entre mans. Aquests dies he viscut les vides de cadascun dels meus cinc personatges tan intensament que només quan he intentat escriure l'última escena de l'últim acte he entès el que havia perdut. En essència, tot el drama! El que feia que l'obra fos única. Com poden haver apunyalat la protagonista en una habitació sense finestres a la qual s'havia tancat amb clau? Com hi pot haver entrat l'assassí?

SAMUEL

Potser ja era a dins.

EDMUND

I com s'ho va fer per escapar i que la porta quedés tancada per dins? Ho he provat. No he pensat en res més des d'aquell dia. El final, quin era el final? *(Pausa. S'aixeca, camina d'un costat a un altre.)* Però la idea no vol tornar. No, no, l'única manera de saber-ho és parlant amb aquell home.

SAMUEL
Quin home?

EDMUND
Un homenet amb qui estava prenent una copa quan...

SAMUEL
(*Alçant el got*). Estàs segur que no era jo?

EDMUND
No faig broma.

SAMUEL
I què va passar amb l'home?

EDMUND
No ho sé. Érem al bar de sempre, al 14 de la Rosa, parlant sobre l'argument de l'obra i sobre com podria resoldre el final. (*Beu.*) Encara no entenc per què, però aquell home li hauries confiat qualsevol cosa. Li vaig agafar un afecte com de germà gairebé instantani —tot i que potser van ser els martinis—. Recordo que vam sortit junts del bar, unes quantes hores després, era bastant tard... però llavors... em va atropellar el taxi i... no en vaig saber res més.

SAMUEL
Com es deia? L'home.

EDMUND
No me'n recordo. Anàvem d'un bar a un altre. Havíem begut molt i jo anava tan borratxo que l'homenet m'havia de portar pel braç —d'això sí que me'n recordo, perquè amb la meva constitució atlètica, com entendràs, no és gaire fàcil—, però el nom... Ni tant sols no estic segur que m'ho digués.

SAMUEL
Si no saps com es diu, em sembla difícil que puguis trobar-lo. (*Beu.*) I al Fabio li sembla bé que estiguis bevent fins les tantes amb un altre home?

EDMUND
(*Immers en els seus pensaments*). Que no sortim tu i jo a prendre alguna cosa de tant en tant?

SAMUEL
(*Interrompent-lo*). Tot i que és molt estrany.

EDMUND
Quina part de la història?

SAMUEL
No, no, Edmund. Pensa-hi: si haguessis estat bevent amb un «company» durant tota la nit —amb algú que t'inspirava tanta confiança, com dius—, i, de sobte, aquesta persona té un accident, hauries

fugit així, sense deixar cap rastre?

EDMUND

Home, això és una mica precipitat. Potser va ser ell qui va trucar la ambulà... *(Calla. Silenci.)* No, no va ser ell. *(Pausa.)* Quan em vaig despertar ja era a l'hospital i m'acompanyava un noi, el cambrer. No hi havia ningú més. *(Pausa. Es torna a asseure.)* És veritat que aquell home amb prou feines em coneixia.

SAMUEL

Fins i tot així... Qualsevol altra persona s'hauria posat en contacte o hauria deixat algun missatge per veure com estaves.

EDMUND

Ves a saber, potser no podia quedar-se per... qüestions personals.

SAMUEL

És molt curiós. Potser pots preguntar al bar, potser el cambrer te'n diu alguna cosa més d'aquest homenet.

EDMUND

Ets un geni, Samuel. Em caso amb tu. Hauries de venir més sovint *(Aixecant-se de sobte, deixa la beguda a la taula de centre i es dirigeix cap a la porta de sortida. Agafa l'abric.)*

SAMUEL

(Darrere). Mare meva! Quan t'hagis recuperat del tot... Espera't!

(Surten. Fosc.)